

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของป้อมห่า

กลวยไม้ช้างกระมีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Rhynehostylis gigantean* มีลำต้นคั้งตรงหรือเอนเล็กน้อย รากใหญ่และยาว ในใบอยู่หน้าอวนน้ำ ปลายแยกเป็นแฉกตื้น ๆ และมน ขนาดใบขาวประมาณ -30 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 5 เซนติเมตร ช่อดอกเหงอออกตามซอกใบและโคน โถงลงตามยาวของใบ นางช่อดอกขาวได้ถึง 35 เมตร ในแต่ละช่อออกประกอบด้วยดอกเด็ก ๆ เมียดอกแน่น มีขนาด 2-2.5 เซนติเมตร กลีบชั้นนอกเป็นสีขาวหรือสีชมพูอ่อน ๆ กลีบดอกชั้นในและปากดอกแต้มด้วยสีชมพูอมม่วง โดยแต่ละต้นจะแห้งดอกได้หลายช่อ ดอกนานานา ได้เป็นสักป้าห่า และในตอนกลางวันจะส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ไปทั่ว กลวยไม้พันธุ์นี้มีหลายชนิด มีชื่อเรียกตามสีของดอก เช่น ช้างแดง ดอกสีแดง ช้างเผือก ดอกสีขาว 为代表的ชนิดเรียกชื่อตามลักษณะของช่อดอก เช่น ช้างก่อม มีช่อดอกโถงลง กลวยไม้พันธุ์นี้ทุกชนิดจะมีกลิ่นหอม ส่วนชนิดที่ปลูกให้ดอกง่ายคือช้างกระ ในเมืองไทยพบขึ้นอยู่เกือบทุกภูมิภาคยกเว้นภาคใต้ นอกจากนี้ ยังพบในประเทศไทยและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาคใต้ของหมู่เกาะในทะเลจีนใต้ และหมู่เกาะอินเดียตะวันออก

รูปที่ 1. ลักษณะของกลวยไม้ช้างกระ

การเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพิช เป็นวิธีการขยายพันธุ์พิชที่หนึ่ง แต่มีการปฏิบัติภายใต้สภาพที่ควบคุม เรื่องความสะอาดแบบปิด密เชื่อ อุณหภูมิ และแสง ด้วยการนำชิ้นส่วนของพิชที่ซึ้งน้ำชีวิต เช่น ลำต้น ยอด ตาข่ายก้านช่อดอก ใน ก้านใบ อับกะองเกรสร เป็นต้น มาเพาะเลี้ยงบนอาหารสังเคราะห์ และชิ้นส่วนนั้นสามารถเริญและพัฒนาเป็นต้นพิชที่สมบูรณ์ มีทั้งส่วนในลำต้น และรากที่สามารถนำออกปลูกในสภาพธรรมชาติได้ที่ผ่านมา มีการนำเทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพิชประยุกต์ใช้กับงานด้านเภสัชวิทยา และชีววิทยา แต่ปัจจุบันมีการพัฒนาและนำมายใช้แก่ปัญหารือเพื่อประโยชน์ในภาคเกษตร และภาคอุตสาหกรรมกันมากขึ้น ในปัจจุบันพิชพรรณหลายชนิด ได้สูญพันธุ์ไปหรือกำลังจะสูญพันธุ์ไปอย่างน่าเป็นห่วง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจาก การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมหรือเกิดจากการทำลายของมนุษย์เอง ด้วยเหตุนี้การเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพิชจึงเป็นวิธีที่จะเก็บรักษาพิชพรรณต่าง ๆ ไว้ในหลอดทดลอง โดยการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อในอาหารที่มีส่วนผสมของสารชะลอการเริญ เช่น โอบางชนิด หรือมีสารที่ทำให้เกิดความเครียดของน้ำขึ้น ในหลอดทดลอง ทำให้พิชมีการเริญติด โอบในอัตราที่ช้ามาก ๆ เพื่อเป็นการประทัดแรงงาน เวลา และอาหารในการที่จะต้องทำการข้ายกเนื้อเยื่อบ่อย ๆ จนกว่าเมื่อไหร่ที่ต้องการจะเพิ่มปริมาณเนื้อเยื่อนั้นสามารถข้ายลงเลี้ยงในอาหารสูตรปิดของพิชชนิดนั้น ๆ นอกจากนี้ต้นพิชที่ผลิตได้จะปลอดโรค โดยเฉพาะโรคที่มีสาเหตุจากเชื้อไวรัส น้ำเงี้ย โคพลาสนา ด้วยการตัดเนื้อเยื่อ

ในปัจจุบันการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพิชกำลังเป็นที่นิยม และได้รับความสนใจมากไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา และด้านการปรับปรุงพันธุ์ เมื่อจากการผลิตพิชเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้นิยมขยายพันธุ์พิช โดยการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ เพราะสามารถผลิตพิชปิด密เชื่อโรค และได้ต้นพิชที่แข็งแรง สมบูรณ์ กลัวไม้พันธุ์ชั้นกระเบนกลัวไม้ป่าที่ได้รับความนิยมในการนำไปปลูกตามบ้านเรือน และมีราคาแพง ในช่วงที่อุดกอด กือ ช่วงเดือนธันวาคม-เดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งกลัวไม้ที่วางขายตามห้องตลาดมักเป็นกลัวไม้ที่เอาอกมาจากป่า ทำให้ในสภาพธรรมชาติกลัวพันธุ์นี้กำลังลดลงจากธรรมชาติ สำหรับการศึกษาครั้งนี้เพื่อที่จะเพิ่มปริมาณเนื้อเยื่อของชั้งกระจากราการเพาะเลี้ยงฝึก เพื่อช่วยลดปัญหาจากการนำกลัวไม้ป่าจากธรรมชาติมาขายในห้องตลาด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเพาะฝักกล้าวยไม้ชั้งกระดืดวัชสูตรอาหารมาตรฐาน Vacin and Went (1949) เบร์ยนเทียนกับสูตรของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วว.)
2. เพื่อเพิ่มปริมาณกล้าวยไม้ชั้งกระดืดโดยการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อจากฝักกล้าวยไม้
3. เพื่อเก็บรักษาพันธุ์กล้าวยไม้ชั้งกระดืดในหลอดทดลอง

ขอบเขตการวิจัย

1. สูตรอาหารมาตรฐาน Vacin and Went (1949)
2. สูตรของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วว.)
3. ศึกษาการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อจากฝักกล้าวยไม้ชั้งกระดืดในกระถาง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพืช (plant tissue culture) เป็นศาสตร์คือ biotechnology สาขาหนึ่ง โดยนำเซลล์เนื้อเยื่อ หรืออวัยวะส่วนที่เป็นเนื้อเยื่อเจริญของพืชมาเลี้ยงในอาหารสังเคราะห์ (synthetic medium) ในสภาพปราศจากเชื้อ (aseptic condition) ภายใต้การควบคุมสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสม ได้แก่ อุณหภูมิ แสงสว่าง และความชื้นเป็นต้น โดยทั่วไปการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อนิยมเนื้อเยื่อจากต้นอ่อนที่ได้จากการเพาะเม็ดแบบปราศจากเชื้อ (aseptic technique) เพราะทุกชิ้นส่วนของต้นอ่อนสามารถนำมาใช้เป็นเนื้อเยื่อตั้งต้นในการเพาะเลี้ยง ส่วนเนื้อเยื่อหรือชิ้นส่วนต่าง ๆ ที่ได้จากพืชต้องนำเข้าขั้นตอนรีเวลฟิว (surface sterilization) ก่อนนำไปใช้ในการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อพืช สามารถทำได้บนอาหารวุ้นถั่งเชียง (agar medium) และในอาหารเหลว (liquid medium) ชิ้งอย่างหลังนิยมกำหนดเครื่องเรือน (shaker) เพื่อเพิ่มออกซิเจนให้แก่เซลล์ หลังจากเลี้ยงเนื้อเยื่อไปได้สักกระยะเวลาหนึ่ง ต้องมีการถ่ายเนื้อเยื่อลงอาหารใหม่ (subculturing) เนื่องจากอาหารเดิมลดคุณภาพ และของเสียที่เซลล์ขับออกมากเพิ่มมากขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เพื่อให้เกิดการพัฒนาสูตรอาหารที่ใช้ในการเผา夷เบี้ยงกลิ้วยไม้ช้างกระ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกลิ้วยไม้ชนิดอื่น ๆ ได้ในอนาคต
2. เพื่อประยุกต์ใช้สูตรอาหารอย่างง่าย ที่สามารถส่งเสริมเกษตรกร และใช้ในการเรียน การสอนทั้งในระดับนักเรียนศึกษา และระดับอุดมศึกษา
3. สามารถเพิ่มปริมาณกลิ้วยไม้ช้างกระในสภาพป่าอดเชือ และนำไปสู่การอนุรักษ์ และกลับคืนสู่ป่าได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY